

INSTYTUT
STUDIÓW
PODATKOWYCH
MODZELEWSKI I WSPÓLNICY

TYGODNIOWY PRZEGLĄD INFORMACJI PODATKOWYCH

Od dnia 10 marca 2017 r. do dnia 16 marca 2017 r.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy Sp. z o.o.

ul. Kaleńska 8, 04-367 Warszawa

ZMIANY W PRAWIE PODATKOWYM

1) Aktualności

Czy wykonując usługi budowlane od stycznia 2017 r. w ramach procedury „odwrotnego obciążenia” podatnik obowiązany przejść z rozliczeń kwartalnych na miesięczne?

Od dnia 1 stycznia 2017 r. pozbawiono możliwości składania deklaracji kwartalnie inne podmioty niż mali podatnicy (likwidacja deklaracji VAT-7D). Natomiast podatnik (spełniający definicję małego podatnika) wykonujący usługi budowlane od stycznia 2017 r. w ramach procedury odwrotnego obciążenia nie ma obowiązku przejść z rozliczeń VAT kwartalnych na miesięczne. Przepisy art. 99 ust. 3 i 3a ustawy o podatku od towarów i usług w tym zakresie nie uległy zmianie.

Obecnie zgodnie z art. 99 ust. 3 ustawy VAT mali podatnicy, którzy nie wybrali metody kasowej, mogą również składać deklaracje podatkowe, o których mowa w ust. 2, po uprzednim pisemnym zawiadomieniu naczelnika urzędu skarbowego, najpóźniej do 25. dnia drugiego miesiąca kwartału, za który będzie po raz pierwszy złożona kwartalna deklaracja podatkowa.

W myśl art. 99 ust. 3a tej ustawy, przepisów ust. 2 i 3 nie stosuje się do podatników:

1. rejestrowanych przez naczelnika urzędu skarbowego jako podatnicy VAT czynni - przez okres 12 miesięcy począwszy od miesiąca, w którym dokonana została rejestracja lub
2. którzy w danym kwartale lub w poprzedzających go 4 kwartałach dokonali dostawy towarów, o których mowa w załączniku nr 13 do ustawy, chyba że łączna wartość tych dostaw bez kwoty podatku nie przekroczyła, w żadnym miesiącu z tych okresów, kwoty 50 000 zł.

Zatem dla rozliczeń kwartalnych podatnik musi spełniać definicję małego podatnika, być zarejestrowanym dłużej niż rok i nie może dokonywać dostaw towarów z załącznika nr 13 do ustawy o podatku od towarów i usług powyżej określonego progu. Jednocześnie jednak podwykonawca będzie obowiązany składać miesięcznie i za pomocą środków komunikacji elektronicznej deklaracje podsumowujące (zarówno VAT-UE jak i VAT-27) Jedno-

ześnie w takiej też sytuacji należy składać elektronicznie również deklarację VAT-7K.

Sposoby wszczęcia kontroli celno-skarbowej od dnia 1 marca 2017 r.

Zgodnie z art. 62 ust. 1 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej wszczęcie kontroli celno-skarbowej następuje z urzędu, na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli celno-skarbowej udzielonego kontrolującemu. Datą wszczęcia tej kontroli - w myśl art. 62 ust. 2 powołanej ustawy - jest dzień doręczenia upoważnienia do przeprowadzenia kontroli. Jednakże ustawa przewiduje również tryb szczególny. Otóż na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy o KAS, w przypadku podejrzenia, że nie są przestrzegane przepisy oraz okoliczności faktyczne uzasadniają niezwłoczne przeprowadzenie kontroli celno-skarbowej, jest ona wszczynana na podstawie okazywanej legitymacji służbowej. Jednocześnie - jak wynika z art. 284a § 2 Ordynacji podatkowej w zw. z art. 94 ustawy o KAS - upoważnienie należy wówczas doręczyć kontrolowanemu nie później niż w terminie 3 dni roboczych od dnia wszczęcia kontroli.

Podsumowując, ustawa o Krajowej Administracji Skarbowej przewiduje wszczęcie kontroli celno – skarbowej w dwóch trybach: na podstawie upoważnienia oraz „na legitymację”.

Projektowane rozwiązania nowej ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami

Od dnia 29 listopada 2016 r. trwają parlamentarne prace nad rozwiązaniami nowej ustawy o wymianie informacji podatkowych. Zgodnie z projektem przedmiotem jej przyszłego unormowania będą zasady i tryb wymiany informacji podatkowych z innymi państwami, obowiązki instytucji finansowych w zakresie automatycznej wymiany informacji podatkowych oraz kontrola ich wykonywania, a także obowiązki w zakresie automatycznej wymiany informacji pochodzących z informacji o jednostkach wchodzących w skład grupy podmiotów.

Do zasadniczych celów projektowanej ustawy należy implementacja dyrektyw harmonizacyjnych, do których należą:

- dyrektywa Rady 2014/107/UE z dnia 9 grudnia 2014 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 359 z 16.12.2014, str. 1), zwana dalej „dyrektywą 2014/107/UE”;
- dyrektywa Rady (UE) 2015/2060 z dnia 10 listopada 2015 r. uchylającej dyrektywę 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek (Dz. Urz. UE L 301 z 18.11.2015, str. 1), zwana dalej „dyrektywą 2015/2060”;
- dyrektywa Rady (UE) 2015/2376 z dnia 8 grudnia 2015 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 332 z 18.12.2015, str. 1), zwana dalej „dyrektywą 2015/2376”;
- dyrektywa Rady (UE) 2016/881 z dnia 25 maja 2016 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 146 z 03.06.2016, str. 8), zwana „dalej dyrektywą 2016/881”.

Przewidziana w dyrektywie 2014/107/UE automatyczna wymiana informacji ma umożliwić krajowym administracjom podatkowym pozyskiwanie z instytucji finansowych określonych z góry informacji w stosunku do rachunków zidentyfikowanych przez nie jako prowadzone dla nierezydentów (rezydentów innych państw członkowskich) lub podmiotów przez nie kontrolowanych, bez uprzedniego wniosku, w ustalonych z góry, regularnych odstępach czasu. Uzyskane w tym trybie informacje mają być następnie systematycznie przekazywane państwu członkowskiemu właściwemu dla poszczególnych nierezydentów. Automatycznej wymianie podlegały będą w szczególności informacje o imieniu i nazwisku/nazwie, adresie, numerze(-ach) identyfikacyjnym podatnika (TIN) oraz dacie i miejscu urodzenia (w przypadku osób fizycznych) każdej osoby raportowanej, która jest posiadaczem rachunku, numerze rachunku, jego saldzie oraz wartości. Dyrektywa 2014/107/UE wymaga ponadto, aby państwa członkowskie wprowadziły odpowiednie regulacje obligujące swoje raportujące instytucje finansowe do wykonywania zasad sprawozdawczych i zasad należytej staranności, które bazują

na rozwiązaniach opracowanych przez OECD w ramach procedury Common Reporting Standard.

Z harmonogramem wdrażania przez państwa członkowskie dyrektywy 2014/107/UE jest skoordynowane uchylene (na mocy dyrektywy 2015/2060) dyrektywy 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek.

Dwie kolejne regulacje prawa UE mają natomiast ograniczać nieprawidłowości związane z uzyskiwaniem interpretacji indywidualnych na potrzeby struktur konstruowanych w celu korzyści podatkowych (dyrektywa 2015/2376) oraz wzmocnić działania nakierowane na zwalczanie zjawiska zaniżania podstawy opodatkowania i przerzucania dochodów między jednostkami zależnymi oraz jednostką dominującą w przypadku przedsiębiorstw prowadzących działalność w dużej skali (warunek przekroczenia 750 mln euro skonsolidowanych przychodów) i podlegających więcej niż jednej jurysdykcji podatkowej (dyrektywa 2016/881).

Realizacji pierwszego celu służyć ma procedura automatycznej wymiany informacji w odniesieniu do interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym i porozumień w sprawach ustalenia cen transakcyjnych, wprowadzona nowym art. 8a dyrektywy 2011/16/UE.

Dla celów dyrektywy 2016/881 jednostki wchodzące w skład grupy podmiotów mają przedstawiać zagregowane dane dotyczące m.in.: wielkości prowadzonej działalności (wielkości aktywów, kapitału zakładowego, liczby zatrudnionych osób), wielkości zrealizowanych przychodów, osiągniętych zysków (bądź strat) oraz zapłaconego (i należnego) podatku, miejsc prowadzenia działalności oraz przedmiotu tej działalności.

Na gruncie prawa polskiego ostatni z przedstawionych wyżej celów ma realizować przeniesienie z ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych do projektowanej ustawy wymogu sporządzania oraz przekazywania urzędom skarbowym sprawozdania o wysokości dochodów i zapłaconego podatku oraz miejscach prowadzenia działalności, jednostek zależnych i zagranicznych zakładów należących do grupy kapitałowej przez jednostki dominujące posiadające nieograniczony obowiązek podatkowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W związku z tym projektowana ustawa ma całościowo regulować przedmiotowy obowiązek sprawozdawczy. Zgodnie z założeniami wejście w życie projektowanej ustawy ma nastąpić w dniu 1 maja 2017 r.

Małgorzata Słomka

Doradca podatkowy nr wpisu: 09900

Prawnik, Konsultant Podatkowy. Absolwentka Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego oraz Podyplomowego Studium Podatków i Prawa Podatkowego UW. W Instytucie pracuje od stycznia 2008 r. Przed zatrudnieniem w ISP pracowała w Kancelarii Adwokackiej, a następnie w Krajowej Izbie Doradców Podatkowych (Kierownik Działu Prawnego, Zastępca Dyrektora Biura). Odpowiedzialna za udzielanie konsultacji podatkowych, sporządzanie opinii, ekspertyz i pism procesowych, prowadzenie postępowań podatkowych oraz reprezentację klientów przez sądami administracyjnymi.

2) Zdaniem eksperta

Czy sfinansowanie zakwaterowania pracownika niebędącego w podróży służbowej zawsze rodzi dla niego przychód podatkowy?

W zakresie ustalania przychodu pracownika należy wskazać, że w opisaney sytuacji zastosowanie może znaleźć zwolnienie - zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 19 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. wolna od podatku jest wartość świadczeń ponoszonych przez pracodawcę z tytułu zakwaterowania pracowników, z zastrzeżeniem ust. 14 - do wysokości nieprzekraczającej miesięcznie kwoty 500 zł

Zgodnie zaś z ust. 14 powołanego przepisu zwolnienie to ma zastosowanie do pracowników, których miejsce zamieszkania jest położone poza miejscowością, w której znajduje się zakład pracy, a podatnik nie korzysta z kosztów uzyskania przychodów określonych w art. 22 ust. 2 pkt 3 i 4 (podwyższone koszty uzyskania przychodów stosowane w jednym, bądź więcej niż jednym zakładzie pracy w przypadku gdy miejsce stałego lub czasowego zamieszkania podatnika jest położone poza miejscowością w której znajduje się zakład pracy).

Należy wskazać, że zarówno lokal mieszkalny jak i apartament czy hotel wynajęty dla celów zakwaterowania pracowników spełniać będzie wymogi zwolnienia.

Ustawodawca posłużył się pojęciem świadczeń ponoszonych przez pracodawcę. Dlatego też niezależnie od technicznej formy realizowania procesu dofinansowania do zakwaterowania dla pracowników zawsze ostateczny ciężar finansowania spoczywa na pracodawcy

Ponadto zwolnienie jest limitowane do kwoty 500 zł miesięcznie na osobę. Jeśli zatem wartość dofinansowania do zakwaterowania będzie wyższa niż 500 zł,

to opodatkowaniu będzie podlegała tylko nadwyżka ponad tę kwotę – oczywiście przy spełnieniu warunku określonego w art. 21 ust. 14. Nadwyżkę ponad kwotę 500 zł należy doliczyć do przychodów pracownika w danym okresie – takie stanowisko prezentują organy podatkowe.

Należy jednak wskazać, że po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 lipca 2014 r. (K 7/13) dotyczącym przychodów uzyskiwanych z tytułu otrzymania pozapłacowych nieodpłatnych świadczeń pracowniczych, zmieniło się orzecznictwo m.in. w kwestii zakwaterowania. Jak wynika z uzasadnienia wyroku Trybunału, o nieodpłatnym świadczeniu stanowiącym przychód podatnika można mówić jedynie w dwóch przypadkach. Pojawia się ono, gdy pracownik uzyska w jego wyniku korzyść majątkową w postaci zwiększenia aktywów (np. wypłata pieniędzy) albo w postaci rzeczywistego zaoszczędzenia wydatków (np. w następstwie świadczenia rzeczowego lub usługi). Ponadto pracownik musi skorzystać z oferty pracodawcy w pełni dobrowolnie. TK podkreślił, że w drugim ze wskazanych przypadków przychód powstaje jedynie wówczas, gdy dochodzi do faktycznego zaoszczędzenia przez pracownika wydatków. W konsekwencji przychodem pracowniczym niewątpliwie są przyjęte dobrowolnie takie nieodpłatne świadczenia jak abonamenty medyczne, polisy ubezpieczeniowe i dowóz pracowników do pracy. Tu bowiem pracownik faktycznie oszczędza nie płacąc za świadczenie, które z punktu widzenia jego sytuacji zawodowej, życiowej i rodzinnej jest celowe i przydatne oraz leży w jego interesie.

Natomiast gdy świadczenie zostało przyjęte jako warunek niezbędny do zgodnego z prawem wykonania pracy - po stronie pracownika nie mamy do czynienia z przychodem. Tym samym nie wystąpi on przykładowo

w odniesieniu do zapewnianych przez pracodawcę świadczeń w postaci nieodpłatnego uczestnictwa w szkoleniach i kursokonferencjach.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyrokach z dnia 19 września 2014 r. (sygn. akt II FSK 2280/12 i II FSK 2281/12) orzekł, że pracownicy, którym pracodawca zapewnia bezpłatny nocleg w czasie oddelegowania, nie uzyskują przychodu z nieodpłatnych świadczeń, jeżeli nie jest możliwe ustalenie, który z pracowników faktycznie ze świadczenia skorzystał.

Powyższe poglądy podzielił w pełni także Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z

20 listopada 2014 r. Zdaniem tego Sądu zapłata przez pracodawcę kosztu noclegu pracownika wykonującego swe obowiązki w miejscu określonym w umowie o pracę (poza siedzibą firmy oraz miejsca zamieszkania pracownika) stanowi racjonalny wydatek firmy związany z realizacją określonych celów gospodarczych. Wydatek ten, ponoszony w interesie pracodawcy i stanowiący koszt działalności gospodarczej poniesiony w celu osiągnięcia przychodów firmy, nie może być uznany za element przychodu pracownika.

Małgorzata Słomka
Doradca podatkowy

NAJNOWSZE ORZECZNICTWO I INTERPRETACJE PODATKOWE

1. Wyroki sądów administracyjnych

Czy pobieranie od klientów opłat windykacyjnych stanowi czynność podlegającą opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług?

W wyroku z dnia 28 grudnia 2016 r. (III SA/Wa 2989/15) WSA w Warszawie rozpatrując spór pomiędzy podatnikiem a organem podatkowym przyznał rację temu ostatniemu i stwierdził, że pobierane przez podatnika od jego klientów tzw. opłaty windykacyjne/sankcyjne nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Skoro usługa windykacyjna nie jest świadczona na rzecz dłużnika, lecz na rzecz wierzyciela, zatem zdaniem sądu, windykując własne należności, podatnik nie wykonuje usługi na rzecz swoich klientów-dłużników.

Wyrok zapadł w sprawie ze skargi podatnika na interpretację indywidualną Ministra Finansów z dnia 30 czerwca 2015 r. nr IPPP2/443-342/15-2/DG w przedmiocie podatku od towarów i usług. Podatnik, na rzecz którego interpretacja została wydana świadczył usługi księgowe, za co pobierał od swoich klientów wynagrodzenie podlegające opodatkowaniu podstawową stawką VAT. Od niektórych klientów, nie dokonujących terminowej zapłaty za usługi, zgodnie z umową i z cennikiem pobierał też tzw. opłaty windykacyjne/sankcyjne. Przyjmował przy tym, że tego rodzaju opłaty powinny

być wliczane do podstawy opodatkowania podatkiem od towarów i usług usługi księgowej.

Minister Finansów uznał powyższe stanowisko podatnika za nieprawidłowe. W interpretacji indywidualnej z dnia 30 czerwca 2015 r. stwierdził, że opłaty windykacyjne nie stanowią wynagrodzenia za czynności opodatkowane VAT, a są jedynie konsekwencją niewywiązania się bądź nieterminowego wywiązania się przez klientów z ciążących na nich zobowiązań. Tym samym, według Ministra opłaty te nie mogą być uznane za wynagrodzenie należne od klientów w zamian za świadczone na ich rzecz usługi. Wedle argumentacji organu, skoro czynności w zamian za które za które pobierane są opłaty windykacyjne nie stanowią na gruncie ustawy o VAT usługi podlegającej opodatkowaniu, nie mogą one stanowić usługi pomocniczej w stosunku do usługi głównej (księgowej) i łącznie – nie stanowią świadczenia kompleksowego podlegającego opodatkowaniu stawką właściwą dla świadczenia głównego.

Sąd w wyroku z dnia 28 grudnia 2016 r., przychylił się do stanowiska organu interpretacyjnego. Podkreślił, że rozpatrywane opłaty nie mają związku z wykonywaniem usługi księgowej w tym sensie, że przesłanki ich pobrania (niewywiązanie się przez klienta z terminowej płatności) oraz ich pobór następują już po wykonaniu usługi księgowej. Są to opłaty pobierane za windykację własnych należności podatnika od klientów, na rzecz

których świadczy on usługi księgowo, a którzy spóźniają się z uregulowaniem należności za te usługi. Z tego choćby powodu opłaty takie nie mogą być – zdaniem sądu - uznane za element kosztowy, kalkulacyjny wynagrodzenia za usługi księgowe.

WSA przyznał, że czynności windykacyjne co do zasady mogą być oczywiście uznane za usługę, ale aby można było mówić o usłudze, zlecającym windykację musi być podmiot inny niż sam wierzyciel.

WSA podzielił zatem wykładnię pojęcia usługi w kontekście czynności windykacyjnych, jakiej dokonał NSA w wyroku z dnia 14 lipca 2016 r. (I FSK 244/15), w którym to zajął stanowisko, że usługa windykacyjna nie jest świadczona na rzecz dłużnika, lecz na rzecz wierzyciela. W rezultacie więc WSA uznał, gdy podatnik windykuje własne należności, nie wykonuje usługi na rzecz swoich klientów-dłużników.

2. Interpretacje podatkowe

Interpretacje indywidualne prawa podatkowego - zmiany od dnia 1 marca 2017 r.

Do dnia 1 marca 2017 r. organem uprawnionym do wydawania interpretacji indywidualnych przepisów prawa podatkowego był Minister właściwy do spraw finansów publicznych. Za sprawą nowych przepisów – ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, doszło w tym zakresie do istotnych zmian.

Zgodnie z art. 14b § 1 Ordynacji podatkowej, w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 marca 2017 r., minister właściwy do spraw finansów publicznych, na wniosek zainteresowanego, wydawał, w jego indywidualnej sprawie, interpretację przepisów prawa podatkowego (interpretację indywidualną). Zgodnie natomiast z regulacją art. 14b § 6, minister właściwy do spraw finansów publicznych, w celu zapewnienia jednolitości wydawanych interpretacji i usprawnienia obsługi wnioskodawców, upoważniony był do wydania rozporządzenia delegującego przedmiotowe uprawnienie na podległe mu organy, które mogły wydawać interpretacje indywidualne w jego imieniu. W rozporządzeniu z dnia 30 grudnia 2015 r. w sprawie upoważnienia do dokonywania niektórych czynności w zakresie interpretacji indywidualnych Minister Finansów delegował uprawnienie do wydawania interpretacji indywidualnych na Dyrektorów Izb Skarbowych: w Bydgoszczy, Katowicach, Łodzi, Poznaniu i Warszawie (tzw. organy upoważnione).

Z dniem 1 marca 2017 r. w życie weszła ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej. Stworzony został nowy organ – Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej (art. 11 ust. 1 pkt 3 tej ustawy). Z kolei na podstawie art. 38 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1948) zmiany uległy przepisy Ordynacji podatkowej, również w zakresie dotyczącym wydawania indywidualnych interpretacji przepisów prawa podatkowego.

Na skutek nowelizacji art. 14b Ordynacji podatkowej zyskał brzmienie: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, na wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, interpretację przepisów prawa podatkowego (interpretację indywidualną). Warto podkreślić, że uchylone zostały przepisy dające organowi możliwość delegacji przedmiotowego uprawnienia. Tym samym, jedynym organem uprawnionym do wydawania interpretacji indywidualnych, z zastrzeżeniem art. 14j, jest od dnia 1 marca 2017 r. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej.

W konsekwencji opisanej nowelizacji zmianie ulega formularz ORD-IN (wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej). Z dniem 1 marca 2017 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 17 lutego 2017 r. w sprawie wzoru wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej oraz sposobu uiszczenia opłaty za wniosek, które wprowadza nowy wzór przedmiotowego formularza.

Korzystanie z ulgi prorodzinnej a limit dochódów dziecka pełnoletniego

Brak kryterium dochodowego osiągniętego w roku podatkowym w stosunku do dzieci małoletnich, a dochód osiągnięty po uzyskaniu przez dziecko pełnoletniości nie ma wpływu na prawo podatnika do skorzystania z ulgi prorodzinnej za okres gdy dziecko było niepełnoletnie. Powyższe stwierdził Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach w interpretacji indywidualnej z dnia 9 lutego 2017 r. (2461-IBPB-2-2.4511.1064.2016.2.MK).

Zgodnie art. 27f ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych – od podatku dochodowego, pomniejszonego o kwotę składki, podatnik ma prawo odliczyć kwotę obliczoną zgodnie z art. 27f ust. 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. na każde małoletnie dziecko, w stosunku do którego w roku podatkowym:

- wykonywał władzę rodzicielską;
- pełnił funkcję opiekuna prawnego, jeżeli dziecko z nim zamieszkiwało;

- sprawował opiekę poprzez pełnienie funkcji rodziny zastępczej na podstawie orzeczenia sądu lub umowy zawartej ze starostą.

Zgodnie z art. 27f ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. – odliczeniu podlega za każdy miesiąc kalendarzowy roku podatkowego, w którym podatnik wykonywał władzę, pełnił funkcję albo sprawował opiekę, o których mowa w art. 27f ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r., w stosunku do jednego małoletniego dziecka – kwota 92,67 zł, jeżeli dochody podatnika:

1. pozostającego przez cały rok podatkowy w związku małżeńskim i jego małżonka, nie przekroczyły w roku podatkowym kwoty 112.000 zł,
2. niepozostającego w związku małżeńskim, w tym również przez część roku podatkowego, nie przekroczyły w roku podatkowym kwoty 56.000 zł, za wyjątkiem podatnika samotnie wychowującego małoletnie dziecko wymienionego w art. 6 ust. 4, do którego ma zastosowanie kwota dochodu określona w lit. a.

Odliczenie kwoty określonej przysługuje również podatnikowi, który utrzymywał dzieci pełnoletnie:

- bez względu na ich wiek, które zgodnie z odrębnymi przepisami otrzymywały zasiłek (dodatek) pielęgnacyjny lub rentę socjalną,
- do ukończenia 25 roku życia uczące się w szkołach, o których mowa w przepisach o systemie oświaty, przepisach o szkolnictwie wyższym lub w przepisach regulujących system oświatowy lub szkolnictwo

wyższe obowiązujących w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie, jeżeli w roku podatkowym nie uzyskały dochodów podlegających opodatkowaniu na zasadach określonych w art. 27 lub art. 30b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. w łącznej wysokości przekraczającej kwotę stanowiącą iloraz kwoty zmniejszającej podatek oraz stawki podatku, określonych w pierwszym przedziale skali podatkowej, o której mowa w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r., z wyjątkiem renty rodzinnej, -w związku z wykonywaniem obowiązku alimentacyjnego lub sprawowaniem funkcji rodziny zastępczej.

Podatnik ma możliwość skorzystania z ulgi na pełnoletnie dzieci, musi spełnić jednak następujące warunki: utrzymywać w roku podatkowym pełnoletnie dziecko do ukończenia 25 roku życia, uczące się w szkołach ściśle przez ustawę określonych, które w roku podatkowym nie uzyskało dochodów w łącznej wysokości przekraczającej kwotę stanowiącą iloraz kwoty zmniejszającej podatek oraz stawki podatku, określonych w pierwszym przedziale skali podatkowej, z wyjątkiem renty rodzinnej.

Reasumując, kryterium dochodowe, ograniczające wysokość rocznego dochodu, z wyjątkiem renty rodzinnej, dotyczy dochodu dziecka pełnoletniego (do ukończenia 25 roku życia). Brak jest natomiast takiego warunku w odniesieniu do dziecka małoletniego. Oznacza to, że obliczenie dochodu uzyskiwanego przez dziecko należy rozpocząć od dnia ukończenia 18 roku życia.

INFORMACJE DLA PŁATNIKÓW ZUS

Kontrakt menedżerski w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej

Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 17 czerwca 2015 r., sygn. akt III UZP 2/15 uznał, że jeżeli członek zarządu spółki akcyjnej zawarze z tą spółką kontrakt menedżerski w ramach prowadzonej przez siebie działalności, to podlega ubezpieczeniom z tytułu tego kontraktu menedżerskiego.

Sąd Najwyższy wypowiedział się w kwestii następującego pytania prawnego: czy tytułem do podlegania ubezpieczeniom społecznym przez członka zarządu spółki

akcyjnej, który zawarł z tą spółką umowę o świadczenie usług w zakresie zarządzania (kontrakt menadżerski) w ramach prowadzonej przez siebie pozarolniczej działalności gospodarczej, jest prowadzenie tej działalności gospodarczej, jest prowadzenie tej działalności (art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych), czy będzie to umowa o świadczenie usług (art. 6 ust. 1 pkt 4 tej ustawy)?

Do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych został złożony wniosek o wydanie pisemnej interpretacji przepisów, która miała uznać stanowisko wnioskującego za prawidłowe, który uznał, że wiceprezes nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom z kontraktu menadżerskiego.

Organ jednak nie poparł stanowiska wnioskodawcy. Zdaniem organu przychód menadżera prowadzącego firmę w zakresie zarządzania z tytułu kontraktu jest przychodem z działalności wykonywanej osobiście, stosownie do ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Dlatego nie może być potraktowany jako umowa wykonywana w ramach działalności gospodarczej.

Spółka złożyła odwołanie od decyzji ZUS, następnie sąd I instancji ją zmienił. W ocenie sądu kontrakt menadżerski ujęty w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych jako działalność wykonywana osobiście nie jest samodzielną podstawą podlegania ubezpieczeniom, jeżeli jest realizowany w ramach prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej. ZUS złożył apelację i wygrał, bo sąd II instancji oddalił odwołanie wnioskodawcy. Wskazał, że działalność gospodarcza prowadzona przez członków zarządu spółki ma być realizowana przez wykonywanie umów o świadczenie usług - kontraktów menadżerskich zawartych na czas określony. Dlatego działalność nie spełnia przesłanki „ciągłości” i trudno uznać, że menadżer prowadzi działalność gospodarczą. Spółka od powyższego wniosła skargę kasacyjną, ale przegrała.

SN zwrócił uwagę na fakt, że osoby zatrudnione na podstawie kontraktu menadżerskiego są traktowane jak zatrudnione na podstawie umowy nienazwanej. I dlatego należy zbadać, czy dana umowa nie ma cech

innej umowy nazwanej, zanim się przyjmie, że jest to umowa o świadczenie usług. Nie ma wątpliwości, że od umowy agencyjnej, zlecenia czy innej o świadczenie usług wykonywanych w ramach firmy nie trzeba płacić składek.

W ocenie sądu przy braku definicji ustawowej działalności gospodarczej może ona przybrać formę działalności usługowej, a tą może być stałe wykonywanie rodzajowo jednej umowy także dla innego podmiotu na jego rachunek. Na tle orzecznictwa oznacza to, że można zawrzeć kontrakt menadżerski w ramach firmy i wtedy oskładkowana będzie tylko ta firma. (SN I UK 126/14).

Reasumując należy stwierdzić, że w sytuacji, gdy kontrakt jest zawarty z członkiem spółki kapitałowej, to kreuje on wtórną podstawę powiązania menadżera ze spółką. Kontrakt menadżerski nie może przekazywać uprawnień do zarządzania spółką. Ogranicza natomiast ryzyko nieuzyskania przychodu z działalności, bo gwarantuje stały dochód i trudno przyjąć, że działalność taka wiąże się z ryzykiem prowadzenia firmy. Działalność menadżera nie ma też przymiotu samodzielności, bo działa on w ramach struktury zarządzanej spółki, nie ponosi kosztów działalności, a jego wynagrodzenie nie zależy od ekonomicznego ryzyka. Działa on w imieniu i na rzecz zarządzanej spółki, a więc właściwie bez ryzyka co do popytu, konkurencji czy ostatecznego rezultatu własnego przedsiębiorstwa. W związku z tym taka umowa jest wyprzedzającym tytułem do ubezpieczeń od firmy.

DLA ZARZĄDÓW I RAD NADZORCZYCH

Zwrot dopłat wniesionych przez byłego udziałowca na gruncie podatku dochodowego

Zgodnie z art. 12 ust. 4 pkt 21 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, do przychodów nie zalicza się zwróconych wspólnikom dopłat wniesionych do spółki zgodnie z odrębnymi przepisami - w wysokości określonej w złotych na dzień ich faktycznego wniesienia.

W związku z powyższym powstały wątpliwości czy zwrot dopłat wniesionych przez byłego udziałowca na gruncie podatku dochodowego od osób prawnych powoduje powstanie przychodu podatkowego. Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach w interpretacji

indywidualnej z dnia 1 lutego 2017 r. (2461-IBPB-1-2.4510.17.2017.1.BG) uznał stanowisko wnioskodawcy, iż czynność ta nie generuje żadnych skutków w podatku dochodowym od osób prawnych, za prawidłowe. W przywołanej interpretacji wnioskodawca zaznaczył, że „(...) instytucja dopłat nie jest związana podmiotowo ze wspólnikiem, lecz przedmiotowo z udziałami i zwrot dopłat następuje wobec wspólników, ale tych, którzy są posiadaczami udziałów obciążonych obowiązkiem dopłat (tak stwierdził również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 10 stycznia 2012 r., III SA/Wa 1046/11, w którym podkreślono, że prawo do zwrotu dopłat jest ściśle związane z posiadaniem udziału i przysługuje ono bez względu na to, kto posiada udział,

z którym skojarzone zostało uprzednio wniesione dopłaty)". Ponadto wnioskodawca stwierdził, że „(...) dla neutralności podatkowej dopłat nie ma znaczenia fakt, czy dopłaty wracane są na rzecz wspólnika, który faktycznie je wniósł, czy też wspólnika, który prawa do otrzymania zwrotu nabył w związku z nabyciem udziałów w spółce. Powyższe znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych, np. w wyrokach Naczelnego Sądu Administracyjnego z 18 maja 2011 r., sygn. II FSK 65/10, z 10 sierpnia 2011 r., sygn. II FSK 382/10 oraz w interpretacjach indywidualnych wydawanych przez organy podatkowe, np. w interpretacjach indywidualnych Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie:

- z 8 stycznia 2016 r., Znak: IPPB3/4510-988/15-2/MW;
- z 8 stycznia 2016 r., Znak: IPPB1/4511-1249/15-3/DK;
- z 16 maja 2013 r., Znak: IPPB3/423- 213/13-2/MC”.

W związku z powyższym wnioskodawca uznał, że czynność ta nie generuje skutków w podatku dochodowym od osób prawnych, a jak już wspomniano wcześniej, Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach uznał stanowisko wnioskodawcy za prawidłowe.

Reasumując należy stwierdzić, że zwrot dopłat wniesionych przez byłego udziałowca nie generuje przychodu w podatku dochodowym od osób prawnych.

INFORMACJE O PODATKACH I OPŁATACH LOKALNYCH

Prawo użytkowania wieczystego a podatek od nieruchomości

Zakres podmiotowy podatku od nieruchomości uregulowany został w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych. Zgodnie z tym przepisem podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:

1. właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych,
2. posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych,
3. użytkownikami wieczystymi gruntów,
4. posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie:
 - wynika z umowy zawartej z właścicielem, Agencją Własności Rolnej Skarbu Państwa lub

z innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości,

- jest bez tytułu prawnego.

W kontekście powołanych przepisów stwierdzić należy, że obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości w pierwszej kolejności spoczywa na właścicielu nieruchomości lub obiektu budowlanego oraz na użytkowniku wieczystym gruntu.

Taką interpretację przyjął w uzasadnieniu do wyroku z dnia 24 lipca 2013 r. Naczelny Sąd Administracyjny, sygn. II FSK 937/13. Sąd stanął na stanowisku, że podatnikiem podatku od nieruchomości od budynków i budowli wzniesionych przez dzierżawcę na gruncie oddanym w użytkowanie wieczyste jest użytkownik wieczysty na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, gdyż jest on właścicielem tych budynków i budowli. Zatem, zdaniem NSA, podatnikiem tym nie jest dzierżawca gruntu.

Pogląd ten został wyrażony również w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2011 r., sygn. III

CZP 60/11. W uchwale Sąd wskazał, iż art. 235 Kodeksu cywilnego przemawia za poglądem, że wszystkie przypadki wzniesienia budynku na gruncie oddanym w użytkowanie wieczyste powinny być w kontekście art. 235 oceniane tak, jakby wzniesienia dokonał sam użytkownik wieczysty. W uzasadnieniu uchwały przedstawiono szereg argumentów za szerszym ujęciem wyjątku od zasady superficies solo cedit, przewidzianego w wyżej wskazanym przepisie.

NSA akceptując pogląd wyrażony w powyższej uchwale stwierdził, że ma ona zasadnicze znaczenie dla ustalenia właściciela wzniesionych przez osobę trzecią budowli. Jeżeli budynki i budowle wybudowała osoba trzecia na gruncie oddanym w użytkowanie wieczyste, to ich właścicielem jest właśnie użytkownik wieczysty. Podatnikiem tym nie jest zatem osoba trzecia (dzierżawca gruntu).

KONTAKT

W przypadku zainteresowania powyższymi informacjami i ich wpływem na państwa działalność, prosimy o kontakt:

Agata Strocka

Konsultant podatkowy

tel. (22) 517 30 69

agata.strocka@isp-modzelewski.pl

OFERTA AUDYT

Od dnia 1 stycznia 2017 r. podwykonawcy robót budowlanych wymienionych w załączniku nr 14 do ustawy o podatku od towarów i usług po raz pierwszy w historii masowo przestaną płacić VAT będąc zmuszeni wnioskować do urzędów skarbowych o zwrot podatku naliczonego. Powodować to będzie konieczność przeprowadzania natychmiastowych kontroli podatkowych przez właściwe organy, w tym przez nowe organy celno-skarbowe, które obejmą zarówno podatników składających deklaracje z kwotą zwrotu różnicy podatku, jak i ich dostawców (hurtownie materiałów budowlanych).

Podatnicy składający deklaracje ze zwrotem podatku naliczonego muszą więc podjąć niezbędne działania mające na celu zmniejszenie ryzyka wynikającego z wadliwego ich sporządzenia oraz popełnionych błędów w ewidencjonowaniu i dokumentowaniu tego podatku. Zwłaszcza wobec wejścia w życie nowych przepisów związanych z używaniem nierzetelnych faktur VAT.

Instytut Studiów Podatkowych od wielu lat świadczy usługi związane z audytem podatkowym, a zwłaszcza weryfikacji ewidencji i deklaracji VAT-7 i VAT-7K przed ich złożeniem przez podatników. W związku z powyższym oferujemy usługę weryfikacji okresowej:

- kolejnych deklaracji podatkowych (podatek należny i podatek naliczony),
 - prowadzonych ewidencji dla potrzeb sporządzenia tych deklaracji,
 - posiadanych dokumentów źródłowych za dany okres podatkowy
- celem uniknięcia ryzyka odpowiedzialności podatkowej, karnoskarbowej i karnej.

Ta weryfikacja będzie następowała **každorazowo przed złożeniem poszczególnych deklaracji** przez podatnika. Usługa weryfikacji może być prowadzona w siedzibie podatnika, obsługującym je biurze rachunkowym lub na podstawie dokumentacji przekazanej w formie elektronicznej. Czas realizacji od 3 do 5 dni w zależności od ilości dokumentów. Cena usługi uzależniona jest od pracochłonności, a zwłaszcza ilości audytowanych dokumentów.

W przypadku pytań bądź wątpliwości pozostają do Państwa dyspozycji: Pan Andrzej Sarna, Dyrektor Działu Marketingu, tel. (22) 517 30 86, andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl, Pani Agata Strocka, starszy specjalista w Dziale Audytu Podatkowego, tel. (22) 517 30 69, agata.strocka@isp-modzelewski.p oraz Pani Katarzyna Wawrzonkiewicz, specjalista w Biurze Obsługi Polis Podatkowych, tel. (22) 517 30 76, katarzyna.wawrzonkiewicz@isp-modzelewski.pl.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy sp. z o.o.

Zarząd		Działy
prof. dr hab. Witold Modzelewski prezes zarządu radca prawny doradca podatkowy nr 00001 tel. (22) 517 39 99 e-mail: witold.modzelewski@isp-modzelewski.pl Renata Janiec-Modzelewska wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 00777 tel. (22) 517 30 60 e-mail: renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl Jerzy Bielawny wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 01079 tel. (22) 870 41 68 e-mail: jerzy.bielawny@isp-modzelewski.pl	Dyrektor Generalny do spraw Doradztwa Podatkowego Mariusz Unisk tel. (22) 517 30 94 e-mail: maiursz.unisk@isp-modzelewski.pl Dyrektor Generalny do spraw Postępowań Podatkowych Jacek Aninowski tel. (22) 517 30 60 wew. 135 e-mail: jacek.aninowski@isp-modzelewski.pl Departament Podatków Bezpośrednich i Majątkowych Jacek Pyssa tel. (22) 517 30 78 e-mail: jacek.pyssa@isp-modzelewski.pl Biuro Obsługi Sporów Podatkowych Anna Żarkowska dyrektor biura tel. (22) 810 36 73, 810 87 80 e-mail: biuro.obslugi@isp-modzelewski.pl	Dział Edukacji Jarosław Skonecki dyrektor tel. (22) 517 30 60 wew. 114 e-mail: jaroslaw.skonecki@isp-modzelewski.pl Dział Marketingu Andrzej Sarna specjalista d/s Marketingu tel. (22) 517 30 86 e-mail: andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl Dział Wydawnictw Robert Fajkowski kierownik tel. (22) 517 30 99 e-mail: robert.fajkowski@isp-modzelewski.pl Dział Audytu Podatkowego Agata Strocka konsultant podatkowy tel. (22) 517 30 69 e-mail: agata.strocka@isp-modzelewski.pl

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy - Audyt sp. z o.o.

Siedziba	Zarząd	
ul. Kalańska 8 04-367 Warszawa tel. +48 22 517 30 70 fax. +48 22 517 30 71 e-mail: audyt@isp-modzelewski.pl	Renata Janiec-Modzelewska Prezes Zarządu Doradca Podatkowy Nr wpisu 00777 Jerzy Lewandowski Wiceprezes Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 2219	Beata Pytkowska Członek Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 12391

Departamenty

Departament Audytu

Jerzy Lewandowski
Wiceprezes Zarządu
Biegły Rewident Nr ew. 2219
tel. + 48 22 517 30 70
e-mail: jerzy.lewandowski@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Finansowo-Księgowej

Elżbieta Cajs
Zastępca Kierownika Departamentu Obsługi Finansowo-Księgowej
tel. + 48 22 517 30 70 wew. 233
e-mail: elzbieta.cajs@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Kadrowo-Płacowej

Alicja Antos
Główny Specjalista ds. Kadr i Płac/Księgowa
tel. + 48 22 517 30 70 wew. 238
e-mail: alicja.antos@isp-modzelewski.pl

Departament Doradztwa Podatkowego

Renata Janiec-Modzelewska
Prezes Zarządu
Doradca Podatkowy Nr wpisu 00777
tel. + 48 22 517 30 70
e-mail: renata.janiec-modzelewski@isp-modzelewski.pl

Oddziały Instytutu Studiów Podatkowych

Oddział Małopolski	Oddział Śląski	Oddział Wielkopolski
Ul. Gertrudy 7/12 31-076 Kraków tel. (12) 429 24 01 fax (12) 423 23 00 e-mail: biuro.krakow@isp-modzelewski.pl	Ul. Jordana 7b 40-056 Katowice tel. (32) 259 71 50 fax (32) 253 99 89 e-mail: biuro.katowice@isp-modzelewski.pl	Ul. Wiślana 53 60-401 Poznań tel. (61) 848 33 48 fax (61) 848 33 48 e-mail: biuro.poznan@isp-modzelewski.pl